

Evangelhia zilei la sărbătoarea Sfintei Familii: Isus, Maria și Iosif

Comentariu la sărbătoarea Sfintei Familii (Ciclu A): „Din Egipt L-am chemat pe fiul Meu”. Familia ideală nu este familia în care nu există probleme, ci aceea care, avându-L pe Dumnezeu în centru, este unită printr-o iubire autentică.

Evangelhie (Mt 2,13-15; 19-23)

După ce au plecat ei, iată că îngerul Domnului i-a apărut în vis lui Iosif și i-a zis: „Scoală-te, ia copilul și pe

mama lui, fugi în Egipt și stai acolo până când îți voi spune, pentru că Irod are de gând să caute copilul ca să-l ucidă”.

Sculându-se, a luat copilul și pe mama lui, în timpul nopții, și a plecat în Egipt. A rămas acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ceea ce a fost spus de Domnul prin profetul care zice: „Din Egipt l-am chemat pe fiul meu”.

După ce a murit Irod, iată că îngerul Domnului i-a apărut în vis lui Iosif, în Egipt, și i-a spus: „Scoală-te, ia copilul și pe mama lui și mergi în țara lui Israel, pentru că au murit cei care căutau să ia viața copilului”.

El s-a sculat, a luat copilul și pe mama lui și a intrat în țara lui Israel. Auzind că Arhelau domnea în Iudeea în locul tatălui său, Irod, s-a temut să meargă acolo. Înștiințat în vis, s-a dus în părțile Galileii și a venit să locuiască în cetatea numită Nazaret,

ca să se împlinească ceea ce a fost spus prin profeți: „Se va chema Nazarinean”.

Comentariu la Evanghelia

Evanghelia sărbătorii liturgice a Sfintei Familii cuprinde două pasaje din relatarea copilăriei după sfântul Matei: fuga în Egipt, din cauza lui Irod, și întoarcerea Sfintei Familii în ținutul lui Israel, la Nazaret. Matei arată interesul de a demonstra că atât evenimentele dramatice ale vieții ascunse a lui Isus, cât și cele mai obișnuite și comune, s-au petrecut potrivit Scripturilor. Ele aveau, așadar, un sens profund, prevăzut de providența divină. Într-adevăr, dacă poporul lui Israel a trebuit să fugă din fața amenințării Egiptului, așa cum relatează cartea Exodului, acum Egiptul va fi, printr-

un fericit contrast, locul de refugiu pentru Mesia. De acolo, Dumnezeu Îl va chema ca Fiu, pentru ca să se întoarcă în țara lui Israel și să-Și mântuiască poporul și pe neamuri. Indicațiile divine și deciziile luate în funcție de împrejurări îi vor conduce pe Maria și pe Iosif să se stabilească la Nazaret, unde Isus va petrece cea mai mare parte a vieții Sale.

Despre evenimentul dramatic al fugii în Egipt, papa Francisc comenta într-o ocazie: „astăzi Evanghelia ne prezintă Sfânta Familie pe drumul dureros al exilului, în căutarea unui refugiu în Egipt. Iosif, Maria și Isus experimentează condiția dramatică a refugiaților, marcată de teamă, incertitudine, lipsuri (cf. Mt 2,13-15.19-23). (...) Isus a voit să aparțină unei familii care a trăit aceste dificultăți, pentru ca nimeni să nu se simtă exclus de la apropierea iubitoare a lui Dumnezeu. Fuga în Egipt, provocată de amenințările lui

Irod, ne arată că Dumnezeu este acolo unde omul este în pericol, acolo unde omul suferă, acolo unde fuge, unde experimentează respingerea și abandonul; dar Dumnezeu este și acolo unde omul visează, speră să se întoarcă liber în patria sa, face planuri și alege în favoarea vieții și a demnității sale și ale familiei sale”[1]. Din acest pasaj rezultă că evenimentele vieții noastre nu scapă privirii atente și iubitoare a lui Dumnezeu, așa cum nu scăpau nici evenimentele din viața Fiului Său. Tot ceea ce ni se întâmplă ascunde un sens pe care trebuie să-l înțelegem și, de asemenea, să-l construim prin libera noastră corespondență, chiar dacă la început ni se pare dureros.

Au sens înaintea lui Dumnezeu și acele evenimente aparent obișnuite și lipsite de importanță. De fapt, așa cum continua papa, „astăzi, privirea noastră asupra Sfintei Familii este

atrăsă și de simplitatea vieții pe care o duce la Nazaret. Este un exemplu care face mult bine familiilor noastre, le ajută să devină tot mai mult o comunitate de iubire și de reconciliere, în care se trăiesc tandrețea, ajutorul reciproc și iertarea reciprocă”[2].

Sfânta Familie și, în special, sfântul Iosif apar în această evanghelie ca un model plin de afecțiune de acceptare a voinței divine și de efort pentru a o înțelege și a colabora cu ea. Datorită deciziilor Mariei și ale lui Iosif, Fiul lui Dumnezeu va împlini voința divină de a trăi într-o familie obișnuită, de a duce o viață ordinară timp de mulți ani și de a fi numit „nazarinean”. Așa cum explica sfântul Josemaría: „Isus, crescând și trăind ca unul dintre noi, ne revelează că existența umană, îndeletnicirea curentă și obișnuită, are un sens divin”.

Oricât am fi reflectat asupra acestor adevăruri, trebuie să ne umplem mereu de admirație gândindu-ne la cei treizeci de ani de obscuritate, care constituie cea mai mare parte a trecerii lui Isus printre frații Săi, oamenii. Ani de umbră, dar pentru noi limpezi ca lumina soarelui. Mai mult, o strălucire care ne luminează zilele și le dă o adevărată proiecție, pentru că suntem creștini obișnuiți, care ducem o viață ordinară, la fel ca a atâtor milioane de persoane din cele mai diferite locuri ale lumii.

„Așa a trăit Isus timp de trei decenii: a fost *fabri filius*, fiul tâmplarului. Apoi vor veni cei trei ani de viață publică, cu zgomotul mulțimii. Lumea se surprinde: «cine este acesta?»; «de unde a învățat atâtea lucruri?» Pentru că trăise viața comună a oamenilor din satul său. Era *faber, filius Mariae*, tâmplarul, fiul Mariei. Și El era Dumnezeu și înfăptuia răscumpărarea neamului

omenesc, și *atrăgea toate lucrurile la Sine*”[3].

[1] Papa Francisc, Angelus, 29 decembrie 2013.

[2] *Idem*.

[3] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 14.

Pablo M. Edo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-sarbatoare-a-sfintei-
familii-isus-maria-si-iosif-ciclul-a/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-sarbatoare-a-sfintei-familii-isus-maria-si-iosif-ciclul-a/)
(15.03.2026)